

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem – pobočka v Liberci rozhodl samosoudkyně Mgr. Lucií Trejbalovou ve věci

žalobce: X, narozený dne X
bytem X
zastoupený advokátem JUDr. Tomášem Kapounem
se sídlem Kopečná 241/20, Brno

proti

žalované: České správě sociálního zabezpečení
sídlem Křížová 25, Praha 5

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 12. 6. 2025, č. j. X

takto:

- I. Rozhodnutí České správy sociálního zabezpečení ze dne 12. 6. 2025, č. j. X, se zrušuje a věc se vrací žalované k dalšímu řízení.
- II. Žalovaná je povinna zaplatit žalobci na náhradu nákladů řízení částku 21 942 Kč, k rukám JUDr. Tomáše Kapouna, advokáta, ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou podanou v zákonné lhůtě domáhal zrušení shora označeného rozhodnutí žalované, kterým byly zamítnuty jeho námitky a současně bylo potvrzeno rozhodnutí žalované ze dne 20. 2. 2025, č. j. X. Prvostupňovým rozhodnutím žalovaná zamítla žádost žalobce o invalidní důchod pro nesplnění podmínek § 38 zákona č. 155/1995 Sb., o důchodovém pojištění.
2. Žalobce namítal, že jeho zdravotní stav (epilepsie s poruchami vědomí) mu znemožňuje vykonávat jakoukoli pracovní činnost, zejména dělnické profese či služby vyžadující manuální práci, které dosud vykonával. Upozornil na to, že na základě lékařských posudků souvisejících s uvedeným onemocněním mu byl pozastaven řidičský průkaz i zbrojní průkaz. Především pozastavení řidičského průkazu ho limituje v získání a udržení si pracovní pozice. Žalobce dále poukazoval na rozpor mezi posudky – první posudek ze dne 10. 2. 2025 konstatoval, že dlouhodobě nepříznivý zdravotní stav není dán, zatímco druhý posudek z 28. 4. 2025 jej uznal, avšak stanovil pokles pracovní schopnosti pouze na 30 %, což nepostačuje pro uznání invalidity. Žalobce nesouhlasil s tím, že posudky nezohlednily kumulaci zdravotních postižení a vliv na jeho schopnost rekvalifikace, jak vyžaduje § 3 vyhlášky č. 359/2009 Sb. Rovněž namítal, že ani v jednom případě nebyl předvolán k aktuálnímu vyšetření při zpracování posudku. Navrhoval důkaz obsahem správního spisu a vypracování posudku Posudkovou komisí Ministerstva práce a sociálních věcí. Z uvedených důvodů žalobce navrhoval, aby soud obě rozhodnutí vydaná žalovanou zrušil, věc vrátil žalované k dalšímu řízení a přiznal mu náhradu nákladů řízení.
3. V písemném vyjádření k žalobě žalovaná stručně shrnula průběh správního řízení. Konstatovala, že je ve správním řízení vázána posudkem Institutu posuzování zdravotního stavu (dále jen „IPZS“). První posudek ze dne 10. 2. 2025 konstatoval, že žalobce není invalidní, neboť dlouhodobě nepříznivý zdravotní stav není dán. Druhý posudek ze dne 28. 4. 2025 uznal existenci dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu, avšak stanovil pokles pracovní schopnosti na 30 %, což nepostačuje pro uznání invalidity ani prvního stupně. Rozhodující příčinou zdravotního stavu je postižení uvedené v kapitole VI., položce 4b přílohy k vyhlášce č. 359/2009 Sb., pro které se stanovuje míra poklesu pracovní schopnosti 30 %. Posudek považovala žalovaná za úplný a přesvědčivý. S ohledem na námitky žalobce žalovaná navrhla důkaz posudkem Posudkové komise Ministerstva práce a sociálních věcí. Za současného stavu navrhovala zamítnutí žaloby jako nedůvodné.
4. Z předloženého správního spisu zjistil soud následující rozhodné skutečnosti:
5. Dne 18. 11. 2024 žalobce požádal o přiznání invalidního důchodu. V rámci zjišťovací prohlídky IPZS byl vypracován posudek ze dne 10. 2. 2025, dle něhož se u žalobce nejedná o dlouhodobě nepříznivý zdravotní stav ve smyslu § 26 zákona o důchodovém pojištění, a žalobce tedy není invalidní dle § 39 odst. 1 tohoto zákona. Na základě posudku žalovaná rozhodnutím ze dne 20. 2. 2025 žádost žalobce o přiznání invalidního důchodu zamítla. Konstatovala současně, že vzhledem k tomu, že pro Českou republiku nebyla v Příloze VII. nařízení 883/2004 žalobci uznána žádná shoda s předpisy jiných členských států ve věci podmínek vztahujících se na stupeň invalidity ve smyslu čl. 46 odst. 3 nařízení 883/2004, posouzení zdravotního stavu žalobce bylo provedeno výhradně podle českých právních předpisů.

6. V řízení o námitkách byl zdravotní stav žalobce znovu posouzen posudkem IPZS. Podle posudku IPZS ze dne 28. 4. 2025 se u žalobce jedná o dlouhodobě nepříznivý zdravotní stav ve smyslu § 26 zákona o důchodovém pojištění, ale žalobce není invalidní dle § 39 odst. 1 uvedeného zákona. Z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu jeho pracovní schopnost poklesla pouze o 30 %. Rozhodující příčinou dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu žalobce s nejvýznamnějším dopadem na pokles pracovní schopnosti bylo určeno zdravotní postižení uvedené v kapitole VI, položce 4b přílohy k vyhlášce č. 359/2009 Sb., pro které byla stanovena míra poklesu pracovní schopnosti 30 %. Dále bylo uvedeno, že procentní míra poklesu pracovní schopnosti se ve smyslu § 3 a 4 citované vyhlášky nemění. Ze závěru tohoto posudku vyšla žalovaná při vydání žalobou napadeného rozhodnutí, kterým námitky žalobce podle § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, zamítla a prvostupňové rozhodnutí potvrdila. Konstatovala, že po přezkoumání zdravotního stavu žalobce činí pokles pracovní schopnosti 30 %, nejsou tak splněny podmínky pro uznání invalidity podle § 39 odst. 1 zákona o důchodovém pojištění.
7. Krajský soud napadené rozhodnutí a řízení jeho vydání předcházející přezkoumal v řízení dle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), v rozsahu a z hlediska uplatněných žalobních námitek, které se týkaly posouzení zdravotního stavu a invalidity, vycházel přitom ze skutkového a právního stavu v době rozhodování správního orgánu v souladu s § 75 odst. 1 a 2 s. ř. s.
8. Podmínky pro získání a trvání nároku na invalidní důchod jsou stanoveny zákonem o důchodovém pojištění. Podle § 39 odst. 1 citovaného zákona je pojištěnec invalidní, jestliže z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu nastal pokles jeho pracovní schopnosti nejméně o 35 %. Podle § 39 odst. 2 písm. a) uvedeného zákona, jestliže pracovního schopnost pojištěnce poklesla nejméně o 35 %, jedná se o invaliditu prvního stupně; jestliže podle § 39 odst. 2 písm. b) uvedeného zákona poklesla nejméně o 50 %, avšak nejvíce o 69 %, jedná se o invaliditu druhého stupně; a pokud poklesla nejméně o 70 %, jedná se podle § 39 odst. 2 písm. c) uvedeného zákona o invaliditu třetího stupně.
9. Způsob posouzení pracovní schopnosti obsahuje § 39 odst. 3 až 8 zákona o důchodovém pojištění a prováděcí vyhláška č. 359/2009 Sb., jejíž příloha obsahuje uvedení míry poklesu pracovní schopnosti dle jednotlivých zdravotních postižení. Rozhodnutí o dávce invalidního důchodu je tedy závislé na odborném posouzení zdravotního stavu a pracovní schopnosti, na základě, kterého je určen stupeň invalidity pojištěnce.
10. Správnost závěrů o invaliditě v posudcích vypracovaných v řízení vedeném žalovanou není soud, který nemá medicínské znalosti, schopen sám přezkoumat. Proto bylo v soudním přezkumném řízení doplněno posouzení zdravotního stavu žalobce Posudkovou komisí Ministerstva práce a sociálních věcí, pracoviště Ústí nad Labem (dále jen „posudková komise“), v souladu s § 4 odst. 2 zákona č. 582/1991 Sb., zákona o organizaci a provádění sociálního zabezpečení. Podle uvedeného ustanovení posudkové komise posuzují zdravotní stav a pracovní schopnost občanů pro účely přezkumného řízení soudního ve věcech důchodového zabezpečení. Jedná se o tzv. *povinný důkaz*, který je soud povinen vyžádat. V usnesení ze dne 25. 4. 2024, č. j. 3 Ads 8/2023-37, Nejvyšší správní soud (dále jen „NSS“) k přezkumnému řízení soudnímu na úseku dávek podmíněných dlouhodobě nepříznivým zdravotním stavem konstatoval: *„Na rozdíl od „klasického“ přezkumu není v tomto typu řízení těžištěm pouhé posouzení, zda žalovaný správní orgán řádně zjistil skutkový stav a zda ho následně po právní stránce adekvátně zhodnotil, ale soud při posuzování zákonnosti rozhodnutí*

žalované musí primárně vycházet z vlastního dokazování, především z posudku posudkové komise MPSV. To ostatně vyplývá i z ustanovení § 4 odst. 2 ZOPSZ, které ukládá Ministerstvu práce a sociálních věcí posuzovat zdravotní stav a pracovní schopnost občanů pro účely přezkumného řízení soudního ve věcech důchodového pojištění. Posudek PK MPSV má povahu tzv. povinného důkazu, bez jehož provedení nemůže soud ve věci rozhodnout, neboť k tomu nemá potřebné odborné znalosti.“

11. Protokolem o jednání a posudkem této posudkové komise provedl soud dokazování v rámci nařízeného jednání. Z účasti na jednání se žalovaná omluvila, právní zástupce žalobce setrval na žalobě.
12. Podle protokolu o jednání posudkové komise ze dne 13. 11. 2025 jednala posudková komise v příslušném složení za účasti odborného lékaře z oboru neurologie. Žalobce byl k jednání posudkové komise pozván, dostavil se, předložil mj. aktuální zprávu MUDr. X z neurologické ambulance ÚVN Praha ze dne 24. 9. 2025. Byl vyšetřen odborným lékařem z oboru neurologie, současně popisoval svoje subjektivní zdravotní potíže a vyjadřoval se k dosavadnímu pracovnímu zařazení. Posudková komise měla k dispozici podkladovou dokumentaci, kterou shledala dostatečnou k posouzení zdravotního stavu žalobce a přijetí posudkového závěru, s přihlédnutím k výsledkům vlastního neurologického vyšetření.
13. Posudková komise v posudku ze dne 13. 11. 2025 konstatovala, že žalobce byl k datu vydání napadeného rozhodnutí invalidní podle § 39 odst. 1 zákona o důchodovém pojištění, šlo o pokles pracovní schopnosti z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu nejméně o 35 %, ne však více než 49 %. Rozhodující příčinou dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu žalobce posudková komise shledala v. s. epilepsii, diagnostikovanou v září 2024 na léčbě dvojkombinací ASM, stav po epiparoxysmu s protrahovanou poruchou vědomí se vstupní GCS 5 a křečemi končetin, v anamnéze recidivující křečové stavy bez poruchy vědomí. Dále bylo uvedeno, že byly zaznamenána 2x ataka chvilkové kvantitativní poruchy vědomí – dle neurologického vyšetření epi záchvaty nepravděpodobné, možný podíl exhausce po infekci. Dále byla konstatována parestezie dolních končetin a anxiosně depresivní syndrom. Zdravotní postižení posudková komise hodnotila dle kapitoly VI, položka 4b přílohy k vyhlášce č. 359/2009 Sb., pro které stanovila střední míru poklesu pracovní schopnosti 35 %. Tuto hranici zvolila, neboť jsou přítomny komorbiditty, dále bylo zohledněno dosažené vzdělání a celoživotně vykonávané dělnické profese. K dalšímu navýšení této hodnoty § 3 odst. 1 a 2 vyhlášky č. 359/2009 Sb. již posudková komise neshledala důvod. Posudková komise uzavřela, že celkově činí míra poklesu pracovní schopnosti 35 %.
14. K posudku a jeho závěrům žalobce žádné výhrady nevznsl.
15. Provedené důkazy – posudek posudkové komise ze dne 13. 11. 2025 ve spojení s protokolem o jednání posudkové komise z téhož dne – soud hodnotí podle § 77 odst. 2 s. ř. s. Při hodnocení posudku posudkové komise vypracovaného v intencích § 4 odst. 2 zákona č. 582/1991 Sb. soud zjišťuje, zda byla během posudkového řízení dodržena příslušná zákonná ustanovení upravující činnost posudkové komise a posudek obsahuje stanovené náležitosti. Posudek soud hodnotí z hlediska úplnosti, přesvědčivosti a správnosti (srov. rozsudek NSS ze dne 15. 5. 2013, č. j. 6 Ads 11/2013-20). Pokud soud neshledá žádné skutečnosti posudkový závěr zpochybňující, respektuje jeho závěr o hodnotě míry poklesu pracovní schopnosti, neboť sám nemá medicínské znalosti a nedisponuje pravomocí hodnotit zdravotní stav a pokles pracovní schopnosti posuzovaného.

16. V souzeném případě posudková komise vypracovala posudek v řádném složení, za účasti odborného lékaře z oboru neurologie v souladu s § 16b odst. 1 zákona č. 582/1991 Sb. To odpovídá tomu, že žalobce má dlouhodobé neurologické potíže, stěžoval si na epilepsii, poruchy vědomí. Přítomnost odborného lékaře z uvedeného oboru byla logicky zvolena také s ohledem na to, jaká rozhodující příčina dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu byla určena při předchozím posouzení posudkovými lékaři IPZS. Žalobce byl při jednání posudkové komise neurologicky vyšetřen. Současně mohla posudková komise posoudit podkladovou dokumentaci, která obsahovala zejména lékařské nálezy z oboru neurologie a výsledky neurologických vyšetření (CT mozku, EEG záznam), které objektivizovaly stavy ztráty vědomí. Současně byl zdravotní stav žalobce konzultován s internistou MUDr. X, tudíž posudková komise mohla řádně vyhodnotit také odborný nález MUDr. X z oboru interny, a posoudit, jaké z diagnostikovaných onemocnění má největší dopad na pokles pracovní schopnosti žalobce. Z uvedeného soud dovozuje, že zdravotní stav žalobce mohl být řádně zhodnocen, mohla být řádně určena rozhodující příčina dlouhodobě nepříznivého stavu a zdravotní postižení následně posouzeno dle posudkových kritérií, jak jsou stanovena v kapitole VI (Postižení nervové soustavy), položka 4 (Epilepsie) přílohy k vyhlášce č. 359/2009 Sb., která pod jednotlivými písmeny zařazuje toto diagnostikované onemocnění dle formy kompenzace.
17. Soud dále ověřil, že posudková komise měla pro posouzení zdravotního stavu žalobce dostatek podkladů, včetně zprávy ošetřující lékařky žalobce MUDr. X. K dispozici měla posudková komise řadu neurologických nálezů, včetně výsledků neurologických vyšetření, a rovněž zohlednila závěry aktuální lékařské zprávy MUDr. X ze dne 24. 9. 2025. Posudek posudkové komise závěry odborných nálezů reflektoval. Posudková komise na podkladě výsledků vyšetření konstatovala, že jde o opakované stavy alterace vědomí dosud přesněji nespecifikované etiologie – specializované neurologické vyšetření vzhledem k sice nespecifické EEG abnormitě zvažuje diagnózu epileptického charakteru paroxysmálních stavů, vše v terénu aktuálně dominující anxiosně fobické symptomatologie. Bylo zdůvodněno, že dokladovaná cílená neurologická vyšetření i popis klinického předchozího i současného nálezu (krom výše zmiňované hraniční EEG abnormity) nevykazují průkaznou neuropatologii. Je tedy zřejmé, že posudková komise se zabývala hodnocením tíže diagnostikovaného zdravotního postižení zařazeného pod kapitolu VI, položku 4 prováděcí vyhlášky.
18. Posudková komise pak neopomenula uvést i další onemocnění žalobce, o nichž svědčily lékařské zprávy. Zejména se posudek vypořádal s výsledky dostupných vyšetření kardiologických, po vyžádané konzultaci s odborným lékařem z oboru interního lékařství. Zohlednil i lehký syndrom spánkové apnoe, dále hodnotil astma bronchiale jako lehké postižení a hypertenzi jako léčbou kompenzovanou.
19. Z uvedeného tedy soud dovozuje, že posudková komise přesvědčivě určila rozhodující příčinu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu žalobce, ve shodě s předchozím posudkem IPZS z námitkového řízení. Postup odpovídá § 2 odst. 3 vyhlášky č. 359/2009 Sb., podle něhož se za rozhodující příčinou dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu považuje takové zdravotní postižení, které má nejvýznamnější dopad na pokles pracovní schopnosti pojištěnce. Žádná z lékařských zpráv, byť žalobce zpochybňoval předchozí posudky IPZS obecně, neprokazuje, že by byla rozhodující příčina dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu určena nesprávně, či že by zdravotní postižení neodpovídalo zařazení dle kapitoly VI, položky 4b přílohy k vyhlášce 359/2009 Sb.

20. Posudková komise pak řádně zdůvodnila zvolení střední hodnoty procentní míry poklesu pracovní schopnosti 35 %, která již zohledňuje ostatní onemocnění žalobce a rovněž jeho předchozí pracovní zařazení. Přestože se posudková komise blíže nevyjádřila k tomu, proč nebylo žalobcovo zdravotní postižení možné hodnotit podle dalších písmen položky 4 určené kapitoly, nepovažuje soud toto za pochybení, které by mělo zásadní vliv na přesvědčivost posudku. Důvody jsou totiž nasnadě, neboť z citovaných lékařských zpráv a nálezů nevyplývá vyšší četnost epileptických záchvatů, resp. epizod ztrát vědomí, či další poškození mozku anebo závažný neuropsychický deficit, s podstatným omezením denních aktivit, což je nutné pro hodnocení zdravotního postižení jako formy nekompenzované.
21. Posudková komise zdůvodnila, že střední hodnota byla určena již s ohledem na komorbiditu a vzdělání a předchozí výdělečnou činnost žalobce, toto vypořádání s námitkami žalobce považuje soud za dostačující. Nebylo tedy možné postupovat dle § 3 odst. 1 a či 2 vyhlášky č. 359/2009 Sb.
22. Z uvedených důvodů soud hodnotí posudek posudkové komise jako úplný, správný a přesvědčivý. Soud opakuje, že dle § 2 odst. 3 vyhlášky č. 359/2009 Sb. platí, je-li příčinou dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu pojištěnce více zdravotních postižení, jednotlivé hodnoty procentní míry poklesu pracovní schopnosti stanovené pro jednotlivá zdravotní postižení se nesčítají; v tomto případě se určí, které zdravotní postižení je rozhodující příčinou dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu, a procentní míra poklesu pracovní schopnosti se stanoví podle tohoto zdravotního postižení se zřetelem k závažnosti vlivu ostatních zdravotních postižení na pokles pracovní schopnosti pojištěnce. Za rozhodující příčinu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu se považuje takové zdravotní postižení, které má nejvýznamnější dopad na pokles pracovní schopnosti pojištěnce. Posudková komise toto pravidlo respektovala, určila rozhodující příčinu žalobcova dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu a hodnotila také další onemocnění žalobce z pohledu poklesu jeho pracovní schopnosti, rovněž s přihlédnutím k povaze profese, kterou žalobce vykonával. Soud dodává, že posudková komise se zabývala i možností žalobce dále při nasazené epileptické léčbě vykonávat dělnické profese, a to i s přihlédnutím k pozastavenému řidičskému oprávnění a zbrojnímu pasu. Výslovně uvedla, že žalobce není schopen vykonávat práce ve výškách, u otevřeného ohně, v horkých provozech, nemůže se podílet na pracích v dopravě a v jiných rizikových zaměstnání, nevhodné jsou práce u běžících strojů a směnné provozy. Ovšem je obecně schopen vykonávat lehké pomocné dělnické práce, za výše uvedených podmínek v kratším pracovním úvazku. Také přihlédla k tomu, že vzhledem k věku byl žalobce schopen i rekvalifikace.
23. K námitkám žalobce, v nichž namítal, že v rámci vypracování posudků IPZS nebyl vyšetřen, soud uvádí, že tato skutečnost sama o sobě nemá vliv na jejich validitu. V tomto směru lze odkázat na konstantní judikaturu NSS, které dovodila, že vlastní vyšetření posudkovou komisí či posudkovými lékaři není pro účely vypracování posudku zákonem vyžadováno (srov. obdobně rozsudky NSS ze dne 14. 9. 2011, č. j. 4 Ads 82/2011-8; ze dne 25. 4. 2013, č. j. 6 Ads 17/2013-25; ze dne 15. 5. 2013, č. j. 3 Ads 91/2012-19; či ze dne 20. 5. 2015, č. j. 3 Ads 214/2014-15). V souzené věci je podstatné, že posudková komise měla dostatek podkladů, na základě kterých mohla spolehlivě zdravotní stav žalobce posoudit, a vlastní vyšetření žalobce také provedla a jeho výsledky zohlednila.
24. Soud uzavírá, že u žalobce bylo posudkem posudkové komise prokázáno, že jde o invaliditu ve smyslu § 39 odst. 1 zákona o důchodovém pojištění. A to invaliditu I. stupně podle § 39

odst. 1 a2 písm. a) zákona o důchodovém pojištění. Žalovaná tedy vycházela z nesprávně zjištěného skutkového stavu, postupovala v rozporu se zákonem, pokud žádost žalobce o invalidní důchod zamítla a zamítla rovněž jeho námitky v námitkovém řízení. V žalobcově případě nebyly dány zákonné důvody pro nepřiznání invalidního důchodu pro invaliditu I. stupně.

25. Na základě shora uvedené argumentace shledal soud žalobu důvodnou, napadené rozhodnutí zrušil postupem podle § 78 odst. 1 ve spojení s § 76 odst. 1 písm. b) s. ř. s. a vrátil věc k dalšímu řízení žalované v souladu s § 78 odst. 4 s. ř. s.
26. V dalším řízení je podle § 78 odst. 5 s. ř. s. žalovaná vysloveným právním názorem soudu vázána. Bude vycházet ze závěru posudku posudkové komise, že žalobce byl ode dne 21. 2. 2025 invalidní v I. stupni invalidity.
27. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodováno podle § 60 odst. 1 věta první s. ř. s., podle kterého účastník, který měl ve věci úspěch, má právo na náhradu nákladů před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl.
28. Žalobce byl úspěšný, proto mu soud proti žalované přiznal náhradu nákladů řízení. Ty byly v jeho případě dle předloženého vyúčtování nákladů řízení tvořeny odměnou zmocněnce žalobce – advokáta – ve výši 9 240 Kč [2 úkony právní služby po 4 620 Kč dle § 7 bodu 5., § 9 odst. 5, § 11 odst. 1 písm. a), d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátního tarifu; a to podání žaloby, účast při jednání soudu dne 17. 12. 2025], náhradou hotových výdajů ve výši 900 Kč (2 paušály po 450 Kč za 2 úkony právní služby dle § 13 odst. 1, odst. 3 advokátního tarifu), celkem tedy ve výši 10 140 Kč. Dále žalobci náleží náhrada za promeškaný čas advokáta ve výši 2 100 Kč za 14 započatých půlhodin v souvislosti s cestou ze sídla advokáta v Brně k jednání soudu v Liberci podle § 14 odst. 1 písm. a), odst. 3 advokátního tarifu. Náklady řízení jsou dále tvořeny náhradou cestovného ve výši 5 894 Kč za cestu advokáta z Brna do Liberce k jednání soudu a zpět dne 17. 12. 2025 [náhrada dle § 157 odst. 4 písm. b) zákona č. 262/2006 Sb., zákoníku práce, a § 1 písm. b) vyhlášky č. 475/2024 Sb. a náhrada za pohonné hmoty dle § 158 odst. 2 až 4 zákoníku práce a § 4 písm. a) vyhlášky č. 475/2024 Sb. – při průměrné spotřebě pro kombinovaný provoz dle technického průkazu 10,7 na l/100 km, ujeté vzdálenosti 612 km a ceně 35,8 Kč za 1 l benzínu a náhradě 5,80 Kč za 1 km jízdy, při cestě osobním automobilem X]. Soud tak přiznal žalobci náhradu nákladů připadajících na zastoupení ve shora uvedené výši Kč a dále v souladu s § 57 odst. 2 s. ř. s. přiznal částku 4 873 Kč odpovídající DPH ve výši 21 %. Celkem činí náklady řízení 21 942 Kč a soud žalované uložil nahradit tuto částku žalobci k rukám jeho právního zástupce v přiměřené lhůtě 30 dnů.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 611/6, 657 40 Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Liberec 17. prosince 2025

Mgr. Lucie Trejbalová
samosoudkyně